

Patrick
Modiano
De kleine
ballerina

Vertaald door Marijke Arijs

Met tekeningen van
Jean-Jacques
Sempé

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Kinderboeken Uitgeverij
2015

IN NEW YORK sneeuwt het vandaag. Ik kijk door het raam van mijn appartement in 59th Street naar het gebouw aan de overkant, waarin de dansacademie zit die door mij wordt geleid. Achter het grote raam zijn de leerlingen in hun danspakjes net klaar met hun spitzenwerk en hun entrechats. Mijn dochter, die bij mij werkt als assistente, doet een danspas voor op jazzmuziek, om hen te ontspannen.

Straks ga ik naar hen toe.

Een van de leerlingen is een meisje met een bril. Aan het begin van de les heeft ze die op een stoel gelegd. Dat deed ik ook toen ik zo oud was als zij, in de les van mevrouw Dismaïlova. Je kunt niet dansen met een bril op. Ik herinner me dat ik in die tijd de hele dag mijn best deed om het zonder bril te doen. De contouren van mensen en dingen verloren hun scherpheid en alles werd wazig, zelfs de klanken klonken steeds gedempter. Zonder bril had de wereld geen scherpe kantjes meer en werd hij net zo zacht en donzig als een dik kussen tegen mijn wang, zodat ik ten slotte indommelde.

‘Wat zit je te dromen, Catherine?’ vroeg papa. ‘Je kunt beter je bril opzetten.’

Dat deed ik dan, en alles kreeg zijn gewone hardheid en scherpheid terug. Met mijn bril op zag ik de wereld zoals hij is. Dan kon ik niet meer dromen.

Hier in New York heb ik een paar jaar bij een balletgezelschap gedanst. Daarna gaf ik dansles, samen met mijn moeder. Toen is zij met pensioen gegaan en ben ik zonder haar doorgegaan. Nu werk ik samen met mijn dochter. Mijn vader zou ook met pensioen moeten gaan, maar hij kan er maar niet toe besluiten. De vraag is wat voor werk hij doet. Ik heb nooit geweten wat papa precies doet voor de kost. Mama en hij wonen nu in een kleine flat in Greenwich Village. Eigenlijk valt er over ons weinig te melden. We zijn New Yorkers zoals er zoveel zijn. We hebben maar één eigenaardigheid: voordat we naar Amerika kwamen, heb ik mijn kindertijd in Parijs doorgebracht, in het tiende arrondissement. Dat is nu bijna dertig jaar geleden.

WE WOONDEN boven een soort opslagplaats, waarvan papa iedere avond om zeven uur het rolluik liet zakken. Die zag eruit als de ruimte in dorpsstationnetjes waar de bagage in bewaring wordt gegeven en verzonden. Er stonden altijd stapels kisten en pakjes. En een weegschaal met vlak boven de vloer een groot platform voor zware lasten, want de wijzer gaf tot driehonderd kilo aan.

Ik heb nooit iets op dat platform zien staan. Alleen papa. Op de zeldzame momenten dat meneer Casterade, zijn zakenpartner, er niet was, ging papa onbeweeglijk en stil in het midden van het weegplatform staan, met gebogen

hoofd en zijn handen in zijn zakken. Hij keek nadenkend naar de naald van de weegschaal, die — dat weet ik nog — zevenenzestig kilo aanwees. Soms vroeg hij: 'Kom je, Catherine?'

En dan voegde ik me bij hem op de weegschaal. Daar stonden we dan, met z'n tweetjes, papa met zijn handen op mijn schouders. Zonder ons te verroeren. Alsof we poseerden voor de lens van een fotograaf. Ik had mijn bril afgezet en papa de zijne. Alles om ons heen was zacht en wazig. De tijd stond stil. We voelden ons goed.

